

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA ve věci žalobců: **a) J. T. a b) L. T.**, oba zastoupeni Mgr. Františkem Šťouráčem, advokátem se sídlem Masarykova 413/34, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, odbor územního plánování a stavebního řádu, Žerotínovo náměstí 3, Brno, za účasti osoby zúčastněné na řízení: R. M., zastoupen JUDr. Pavlem Fišerem, advokátem se sídlem Benešovo nábřeží 3954, Zlín, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 4. 2015, č. j. JMK 24375/2015, sp. zn. S-JMK 24375/2015 OÚPSŘ,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu, ze dne 27. 4. 2015, č. j. JMK 24375/2015, sp. zn. S-JMK 24375/2015 OÚPSŘ, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit každému ze žalobců a) a b) na náhradě nákladů řízení částku 13.547 Kč, a to k rukám Mgr. Františka Šťouráče, advokáta se sídlem Masarykova 413/34, Brno, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

Rozhodnutím Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu ze dne 27. 4. 2015, č. j. JMK 24375/2015, sp. zn. S-JMK 24375/2015 OÚPSŘ, bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuto odvolání žalobců a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Hodonín, obecného stavebního úřadu (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 12. 1. 2015, č. j. MUHOCJ 114924/2014.Hn.ODSN.Rozh.

Správní orgán prvního stupně uvedeným rozhodnutím nařídil žalobcům odstranění stavby: část oplocení (zdi) na pozemku parc. č. 1487/5, ostatní plocha, zapsaný na listu vlastnictví č. 1966 v k. ú. Ratíškovice, a to v rozsahu délky plotu podél východní stěny budovy č.p. 290 v Ratíškovicích na pozemku parc. č. 1487/5 (ostatní plocha) v k. ú. Ratíškovice. Správní orgán prvního stupně totiž dospěl k závěru, že uvedená část oplocení byla postavena v rozporu se Sdělením k ohlášení stavební úpravy vydaným Obecním úřadem Ratíškovice, komise výstavby při Obú ze dne 4. 11. 1998 (dále jen „Sdělení ze dne 4. 11. 1998“).

II. Obsah žaloby

Žalobci se domáhají zrušení napadeného rozhodnutí a jemu předcházejícího rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Namítají, že Sdělení ze dne 4. 11. 1998 jim nebylo vůbec doručeno, tudíž mohli postupovat dle § 57 odst. 2 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném do 31. 12. 2006 (dále jen „stavební zákon“) a stavbu po neoznámení námitek provést. Z knihy odeslané poštou Obecního úřadu Ratíškovice z roku 1998, spisového znaku 611/3 (dále též „Kniha odeslané pošty“), je patrné jen to, že byla odeslána listina specifikována jako „sdělení k drobné stavbě“ adresovaná jen žalobci a). Ovšem ke dni 4. 11. 1998 jsou datovány dvě listiny – Sdělení ze dne 4. 11. 1998 adresované oběma žalobcům a Odpověď na žádost adresovaná jen žalobci a). Žalobci dále poukazují na fakt, že stavba byla realizována se souhlasem předešlého vlastníka sousední nemovitosti. Správní řízení je tudíž v rozporu s dobrou vírou a právní jistotou. I když nebylo povinností zaslat Sdělení ze dne 4. 11. 1998 do vlastních rukou, měl tak správní orgán udělat v souladu s § 24 odst. 1 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění účinném do 30. 6. 2000 (dále též „správní řád z roku 1967“), neboť se jednalo o důležitou písemnost s významnými právními účinky. Dle § 127 odst. 3 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, ve znění pozdějších předpisů, mělo být Sdělení ze dne 4. 11. 1998 zrušeno, neboť bylo v rozporu se stavebním zákonem, když stavbu oplocení povolila, ale zároveň zatížila podmínkou. Ke zjednání nápravy nedošlo ani žalovaným jakožto nadřízeným správním orgánem. Správní orgán má šetřit práva nabytá v dobré víře a jednat v souladu s Listinou základních práv a svobod.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření zopakoval závěry z napadeného rozhodnutí a dále se zabýval odlišností předmětu rozhodnutí ze dne 9. 1. 2003, č. j. SÚ/1805/2002/Pu-Zast-, realizací stavby a rozporu stavby s dohodou z roku 1996. Dodal dále, že tvrzeními žalobců ohledně doručování Sdělení ze dne 4. 11. 1998 a jiné písemnosti z téhož dne se nezabýval, neboť je nezahrnuli do svého odvolání. Navrhl proto, aby soud žalobu zamítl.

IV. Replika žalobce

Žalobci ve své replice zopakovali, že Sdělení ze dne 4. 11. 1998 jim nebylo doručeno. Nelze souhlasit s tím, že se rozhodnutí ze dne 9. 1. 2003, č. j. SÚ/1805/2002/Pu-Zast-, týkalo jiné stavby. Stavba nemohla být realizována v roce 1998-1999, jak tvrdí žalovaný. Argumentace žalovaného k dohodě z roku 1996 je bezpředmětná.

V. Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „s. ř. s.“), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek [§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.].

Po přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí dospěl soud k závěru, že **žaloba je důvodná.**

Žalobci předně namítají, že Sdělení ze dne 4. 11. 1998 jim nebylo vůbec doručeno, tudíž postupovali v souladu s § 57 odst. 2 stavebního zákona, když jim stavba oplocení byla povolena mlčky. Toto sdělení přitom mělo stanovit omezující podmínku (nepovolující část stavby), pro jejíž nesplnění bylo vydáno v nyní projednávané věci rozhodnutí o odstranění části stavby. Otázka, zda bylo toto sdělení žalobcům doručeno, je tudíž zcela stěžejním východiskem pro vydání žalobou napadeného rozhodnutí a jemu předcházejícího rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

Podle § 57 odst. 2 stavebního zákona ohlášenou drobnou stavbu, stavební úpravu a udržovací práce může stavebník provést jen na základě písemného sdělení stavebního úřadu, že proti jejich provedení nemá námitek. Pokud toto sdělení nebude stavebníkovi oznámeno do 30 dnů ode dne ohlášení anebo stavební úřad v téže lhůtě nestanoví, že ohlášená drobná stavba, stavební úprava či udržovací práce podléhá stavebnímu povolení, může ji stavebník provést.

Podle § 24 odst. 1 správního řádu z roku 1967 se důležité písemnosti, zejména rozhodnutí, doručují do vlastních rukou.

Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobci dne 2. 11. 1998 ohlásili stavební úpravu – oplocení specifikované výše. Dne 4. 11. 1998 vydal Obecní úřad Ratíškovice Sdělení ze dne 4. 11. 1998, v němž uvedl, že proti stavební úpravě nemá námitek, a dodal, že žalobcům nepovoluje oplocit úsek podél celé budovy č. p. 290. Ve správním spise je dále založena kopie listu z Knihy odeslané pošty, podle níž byla žalobci a) dne 5. 11. 1998 odeslána písemnost „sdělení k drob. stavbě“.

Správní orgány dospěly k závěru, že doručení Sdělení ze dne 4. 11. 1998 žalobcům bylo prokázáno kopií listu z Knihy odeslané pošty. Tento závěr je ovšem nesprávný.

Nejde zde přitom primárně o spor o to, zda mělo být Sdělení ze dne 4. 11. 1998 doručováno do vlastních rukou, tj. spor o interpretaci § 24 odst. 1 správního řádu z roku 1967, respektive interpretaci pojmu „důležitá písemnost“. S ohledem na volnější dikci tohoto ustanovení lze dovodit určitou diskreci správního orgánu ohledně toho, jaké písemnosti bude doručovat do vlastních rukou a jaké nikoliv. Tato diskrece ovšem nemůže nic změnit na tom, že u určitých písemností musí mít správní orgán za prokázané, že byla doručena, kdo ji převzal a kdy. Rozhodl-li se správní orgán doručovat prostým způsobem, nese riziko, že nic z toho nebude schopen prokázat. Doručenka sice není jediným způsobem prokázání doručení (viz nálezný Ústavního soudu ze dne 22. 2. 2011, sp. zn. I. ÚS 2849/07, dostupný na <http://nalus.usoud.cz>), nicméně zápis v knize odeslané pošty doručení písemnosti neprokazuje takřka vůbec. Ostatně ani žalovaný neuvádí, kdy považuje zásilku za doručenu a kdo ji podle něj převzal. Zejména okamžik doručení je přitom s ohledem na dikci § 57 odst. 2 věty druhé stavebního zákona zcela stěžejní. Nelze přisvědčit názoru žalovaného, že je rozhodující existence Sdělení ze dne 4. 11. 1998, které nebylo zrušeno. Naopak podle citovaného ustanovení je rozhodující oznámení takového sdělení. Teprve včasným oznámením mohou nastat jeho účinky. Naopak, nedojde-li k oznámení v zákonné lhůtě, vzniká stavebníkovi oprávnění stavbu provést.

V projednávané věci je navíc nutno přihlídnout ke specifickým okolnostem, na které žalobci konstantně poukazovali a které správní orgány prakticky ignorovaly. Těmi je skutečnost, že žalobci a) byla téhož dne doručována jiná písemnost (datována taktéž 4. 11. 1998) týkající se jiné drobné stavby – komína pro kotelnu sousední budovy. Za pozornost přitom stojí, že tato písemnost byla skutečně adresována pouze žalobci a). Naproti tomu Sdělení ze dne 4. 11. 1998 mělo být podle svého záhlaví adresováno „Manželé T. J. a L.“. Zápis v knize odeslané pošty přitom uvádí, že sporná zásilka měla být doručována pouze žalobci a). Je tak pravděpodobné, že se jednalo skutečně o zásilku obsahující písemnost týkající se jiné věci. S ohledem na tyto okolnosti považuje zdejší soud důkazní sílu Knihy odeslané pošty, co se týče prokázání doručení Sdělení ze dne 4. 11. 1998, za zcela nulovou.

Správní orgány hodnotí předložené důkazy v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů vyjádřenou v § 50 odst. 4 správního řádu. Tato zásada dává prostor správnímu orgánu, aby sám vyhodnotil, které důkazy jsou pro jeho závěry rozhodující a které nikoliv. To se v souladu se zásadou materiální pravdy musí dít tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Jedná se o stav, kdy je zjištěn dostatečně jednoznačný, vzájemně provázaný a vnitřně nerozporný systém dílčích informací, které ve svém souhrnu nemohou vést k jinému závěru (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2014, č. j.

10 As 108/2014 – 25, dostupný na www.nssoud.cz). Takovýto stav ovšem v nyní projednávané věci, co se týče otázky doručení Sdělení ze dne 4. 11. 1998 žalobcům, rozhodně nenastal.

Krajský soud se proto ztotožňuje s názorem žalobců, že ve správním řízení nebylo prokázáno, že by jim bylo doručeno Sdělení ze dne 4. 11. 1998. Vzaly-li správní orgány tuto skutečnost za prokázanou a jednalo-li se přitom o zcela zásadní zjištění pro vydání rozhodnutí ve věci samé, je nutno uzavřít, že skutkový stav, který vzali žalovaní a správní orgán prvního stupně za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve správním spise [§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]. S ohledem na charakter této vady, který se zásadním způsobem promítne do dalšího řízení, se již soud nezabýval ostatními žalobními námitkami.

VI. Shrnutí a náklady řízení

Soud z výše uvedených důvodů ve smyslu § 78 odst. 1 ve spojení s § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. zrušil žalobou napadené rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.).

V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem zdejšího soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Žalovaný především bude vycházet z toho, že Kniha odeslané pošty neprokazuje doručení Sdělení ze dne 4. 11. 1998 žalobcům, a bude se tudíž zabývat jejich argumentací, že byli oprávněni provést stavbu v souladu s ohlášením na základě § 57 odst. 2 věty druhé stavebního zákona.

Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobci byli ve věci úspěšní, soud jim proto přiznal právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Náklady řízení žalobců sestávají ze zaplacených soudních poplatků ve výši 2 x 4.000 Kč a z odměny a náhrady hotových výdajů jejich zástupce. Odměna zástupce činí dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5., § 11 odst. 1 písm. a) a d) a § 12 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů za tři společné (pro dvě zastupované osoby) úkony právní služby (příprava a převzetí věci, sepsí žaloby a sepsí repliky) 3 x 4.960 Kč a náhrada hotových výdajů činí dle § 13 odst. 3 citované vyhlášky 3 x 300 Kč. Jelikož je zástupce plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna a náhrada hotových výdajů o částku odpovídající této dani. Náklady každého ze žalobců na zastupování činí polovinu z celkové částky odměny a náhrady hotových výdajů včetně daně z přidané hodnoty, tj. 9.547 Kč. Celková výše nákladů řízení každého ze žalobců tak činí 13.547 Kč.

Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť jí soudem nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s níž by jí náklady vznikly (§ 60 odst. 5 s. ř. s. *a contrario*).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 11. dubna 2017

JUDr. Jaroslava Skoumalová
předsedkyně senátu